

Miért aggódom a Népszabadságért?

Aggódok a Népszabadságért, amelyről azt hittem eddig, hogy Magyarországon az írott sajtó szakmai csúcsa, tárgyilagos és kiegyensúlyozott. Meggyőződéseim volt, hogy a politikai és a kulturális élet értékei közé tartozik. Nemesgyeser védtem meg a parlamentben és másutt is a nemtelen támadások ellen.

Aggódok a Népszabadságért, mert az elmúlt fél év folyamán bizonyos rovatai kezdik elveszíteni maradandónak vélt értékeiket, esetenként kompromittálják a lapot. Ahhoz, ha értetlenül is, de már hozzászórtam, hogy szinte soha nem igazítja helyre az agyrémeknek minősíthető állításokat, nem kérdőjelezi meg a nyilvánvaló hazugságokat – holott ilyeneket korábban csak ritkán publikált.

Természetesen ebből a szempontból elsősorban a velem foglalkozó írások érdekelnek – ennyi önzés, azt hiszem, megengedhető. Így például 1998. december 29-én megjegyzés, az állításai helytállóságának kontrollálása, valamint megkérdésem nélkül közölte a lap Kelemen Iván – Aczél Endre cikkére válaszoló – írását az Új Magyarország finanszírozásának ügyében. Ebben a szerző nem kevesebbet állít, mint hogy a tulajdonában lévő Új Magyarország ellen a kormány – és személy szerint jómagam – bosszúhadjáratot indítottunk. Az a tény a szerzőt egyáltalán nem zavarja, hogy a kormány több ízben is hivatalosan bejelentette: egyetlen lapja sincsen, egyetlen újságot sem hajlandó támogatni az adófizető polgárok pénzén.

Aggódok, mert 1998. december 30-án Bayer Zsolt, a Fidesz főtanácsadója a többek által még nagyra becsült Népszabadságban egy olyan cikket közölt, amelynek stílusát, eszközrendszerét és gondolatvilágát a Der Stürmer és a jobb létre szenderült náci propagandaminiszter, dr. Goebbels is megirigyelhetné. Ebben ugyanis egy olyan – otromba – idézetet ad a számba, amely gyalázatos, hazug – vagyis semmi közre sincsen a valósághoz, legfeljebb a propagandához. Arról az állítólagos kijelentésről van szó, amelyet Bayer Zsolt idézőjellel tesz „félreérthetlenné”: „Komcsik, bibsik, ki a gátra!” Némi szövegkritikai hozzáértés is nyilvánvalóvá tehetette volna, hogy eleve gyanús a szóhasználat, hasonló kifejezések – a gát kivételével – legfeljebb passzív szókinccsemhez tartoznak, sem nyilvánosan, sem a legszűkebb magánbeszélgetéseimben sem fordultak és fordulnak elő. Sajnos, ennél súlyosabb, hogy a Népszabadság szer-

kesztője nem vette magának a fáradságot fellapozni a sajtótörvényt, amely fehéren-feketén előírja, hogy ha valakit személyében támadnak meg, biztosítani kell számára az azonnali válaszadás jogát. Ami a törvény és a sajtóetika szellemét tekintve annyit tesz, hogy nem majd egyszer, valamikor, hanem lehetőség

állítására azonban, nem túl sok helyet igényelve csupán csak annyit jegyeztem volna meg: „Nem. Ez nem így volt. Ön hazudik.”

Aggódok, mert engem nem kérdzett meg senki sem!

Aggódok, mert az már nem csupán etikai, hanem jogi kötelezettség, hogy

gyok pártelnök – már nem kell eltűnöm a gyalázkodásokat, és nem is túrom el, hogy a becsületemben gázoljanak.

Aggódok, mert még az én megkérdésem sem kellett volna egy aprócska adat ellenőrzéséhez. Amikor rágalmozó eufóriájában Bayer főtanácsadó felkiáltójellel és külön kommentálással is megerősítve a nyugdíjak 1997-ben tett fél-százalékos emeléséről tesz említést. Az emelés ugyanis nagyon kevés, de valójában 11 százalékos volt. Ám az év közepéig nem érte el a tervezett, ezért pótlólag hozzátettük a hiányzó fél százalékos emelést. Ismétlem – én is felkiáltójellel – ez a törvényben előírt és vállalt összegre való kiegészítés volt! Az erre vonatkozó információk feltehetően fellelhetők a Népszabadság gazdag archívumában – amire egyébként méltán lehet büszke a szerkesztőség.

Aggódok, mert még a szelektív emlékezetből sem hullhat ki, hogy a kormány tudatában volt a nyugdíjasokat sújtó terhelésnek. Én akkor, élve a televízió nyilvánosságával, személyesen kértem bocsnátot a fél-százalékos emelés miatt a nyugdíjasoktól, és megígértem: amíg miniszterelnök leszek, soha hasonló eset nem fordul elő Magyarországon.

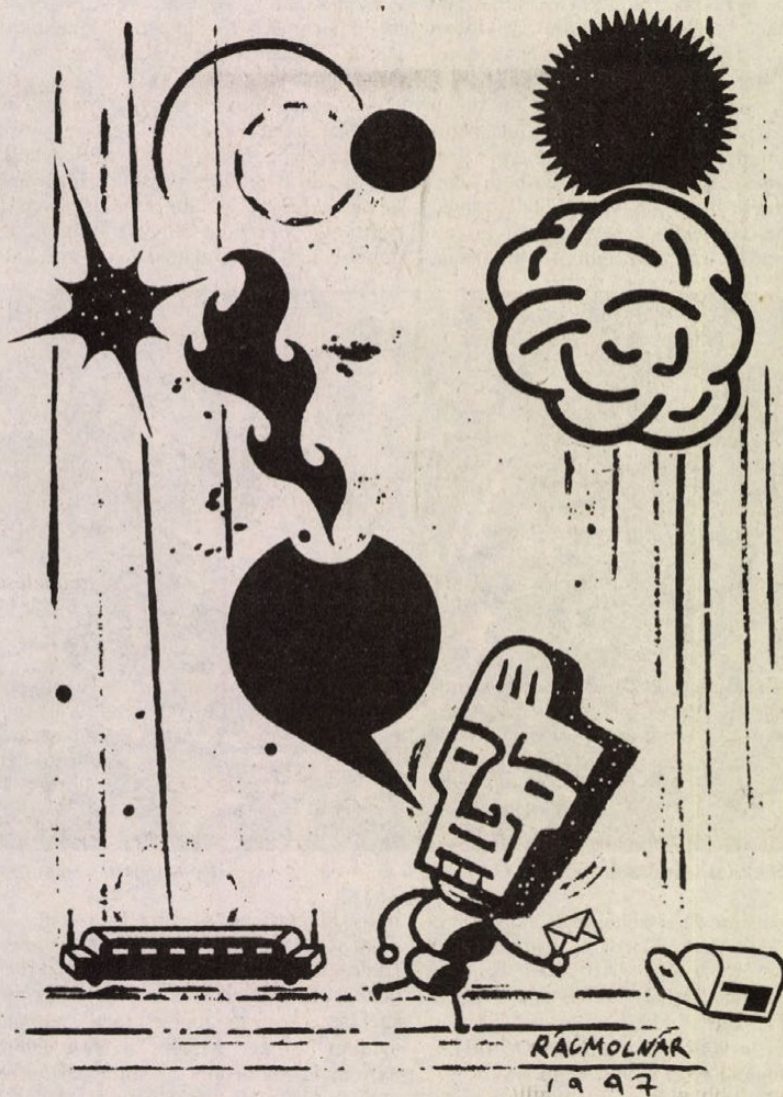
Mint egyszerű újságolvasót, illetve mint parlamenti képviselőt érdekelne az a szerkesztési elvek, amelyek alapján teret kapnak a felkért hozzászólók. Az ominózus Bayer-cikk is e sorozatban jelent meg, és a szerkesztő fontosnak tartotta közreadni az addigi hozzászólók névsorát – Tamás Gáspár Miklós, **Eörsi István**, Debreczeni József, Vitányi Iván, Verő László, Schmidt Mária, dr. Papp György. Vajon miért csak a hasonlóan gondolkodók kapnak szót – akik csak rész kérdésekben vitatkoznak esetleg egymással? Nyilván szubjektív és ezért talán elfogult vagyok, de újságolvasóként hiányolom Kósa Ferenc, Tabajdi Csaba, Nagy Sándor, Géczy József, Ördög Szilveszter, Révész Tamás és mások véleményét. Hosszan folytathatnám a névsort...

Csak nem követelményként fogalmazták meg a rovat szerkesztői a maguk számára az együtt gondolkodók szerepeltetését?

Aggódok, mert ha ilyen és hasonló követelményeket tartanak szem előtt, a legnépszerűbb napilap, a Népszabadság alulmaradhat az újságok közötti kíméletlen versengésben.

Horn Gyula

volt miniszterelnök, az MSZP országgyűlési képviselője

RÁCMOLNÁR SÁNDOR RAJZA

szerint ugyanabban a számban kell a reagálásnak is megjelennie.

Aggódok, mert én a cikkről csak megjelenése után szereztem tudomást. Egészére, zavaros okfejtésére méltatlan és értelmetlen lenne válaszolnom. Két, közvetlenül engem érintő – és valótlan –

ha valakivel szinte naponta foglalkoznak lejárató hangnemen és szándékkal, akkor – mondjuk legalább félévenként egyszer – illendő lenne a szóban forgó személyt is megkérdézni az őt érintő minősítésekről.

Nem vagyok miniszterelnök, nem va-